

ikke blev fisket paa ulovlige Steder, men om Aftenen, naar „Beskytteren“ vendte tilbage for at gaa ind i Fjorden og sove i Fred og Ro, gik Trawlerne ud igen. For saa vidt dette er rigtigt, er det naturligvis ikke nogen særlig omhyggelig Fiskeriinspektion. Den højtærede Forsvarsminister kan let overbevise sig om, hvorvidt det er rigtigt eller ej, idet de færøske Fiskere har anmodet mig om at bede den højtærede Forsvarsminister forlange Skibsjournalen for „Beskytteren“ udleveret. Deraf vil det jo let kunne konstateres, hvor Skibet befandt sig baade om Natten og om Dagen. Det er selvfølgelig Meningen, at Skibet skal være aarvaagent i Tjenesten. Det forundrer mig for Resten, at en saadan Klage kunde fremkomme, thi fra Island ved jeg, at der aldrig har lydt saadanne Klager over de Inspektionsskibe, der har gaaet deroppe. Der har man tværtimod været meget vel tilfreds med den Tjeneste, som blev udført af Inspektionens Skibe. Det kan jo ogsaa være, at den fremkomne Klage er overdreven, jeg vil ikke garantere for den.

Jeg har ligeledes en Anmodning til den højtærede Justitsminister, om han ikke kan gøre noget for Fiskerne ved Vaagseide. Det er et lille Indløb midt i Klippevæggen paa den vestlige Side af Suderø. Det er en ganske lille Indskæring og det eneste Sted, hvor Baade kan lande. Der fisker der ca. 200 Fiskere til daglig ved Vintertid og under de vanskeligste Omstændigheder, idet der næsten altid staar en høj Sø, en høj Dønning og en voldsom Brænding og Hvirvel ind paa Klippen, ogsaa inde i denne lille Indskæring, der er midt i Fjeldet, og hvor Fiskerne skal løbe op med deres Baade. Naar de kommer med deres Baade, passer de paa at løbe med en Bølge igennem Brændingen op paa Klippen, og derefter hejser man Baaden op i stor Hast, for at ikke den næste Sø skal slaa den itu. Det foregaar paa den Maade, at nogle Mænd drejer paa et Spil og saaledes haler Baaden i Vejret. Det foregaar meget langsomt, og der kan paa den Maade kun komme een Baad til ad Gangen. Disse Fiskere gaar ud paa Fiskeri i Atlanterhavet tidlig om Morgen, og de skal altid i Vandet, før de kommer i Baadene. Naar de skal ud, løber de samme Fare for at blive slaaet i Stykker af Brændingen mod Klippen, de maa som Følge deraf altid gaa vaade i Baadene fra Morgenstunden. De fisker hele Dagen paa Havet, og de kommer vaade tilbage om Eftermiddagen. Det kan vare fra Kl. 4 Eftermiddag til Kl. 11 Aften,

før den sidste Baad er halet i Land. Man anmodede mig meget om, at der maa blive ydet en Bevilling til, at man kunde faa et elektrisk Spil til at trække Baadene i Land. Det er meddelt mig, at Ingeniører, som befinder sig paa Øerne i Øjeblikket, har udtalt sig for denne Plan, og jeg tror ogsaa, at Fiskeriinspektionen her i Landet, som har set paa Forholdene, finder, at det er ganske urimeligt haarde Vilkaar, disse Mennesker lever og arbejder under. Da der kun er Tale om en saare beskedne Bevilling til dette Formaal, vil jeg meget indtrængende lægge den højtærede Regering paa Sinde at stille sig meget velvilligt overfor disse Fiskere.

Endelig har jeg en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister fra Fiskerne om, at han vil vise elskværdig Imødekommenhed overfor Færingerne oppe paa Grønland. Den højtærede Minister har jo selv været oppe at se paa Forholdene, og jeg haaber, at de Undersøgelser, han har foretaget deroppe, har givet ham det Indtryk, at det vil være fuldt forsvarligt at give Færingerne Lejlighed til at gaa i Land paa Øerne deroppe og paa den Maade færdigbehandle den Fisk, som de fanger i de grønlandske Farvande.

Jeg vil derefter gerne sige et Par Ord om det andet Hovederhverv paa Færøerne, nemlig Landbruget. Jeg skal i saa Henseende fatte mig kort, da der efter min Formening ikke med Hensyn til dette Spørgsmaal kan rettes nogen Behøjeelse mod Danmark for Forsømmelighed. Landbruget paa Færøerne befinder sig efter min Opfattelse og efter den Skildring, som f. Eks. en Mand som Konsulent Winther Lützen har givet i sin Pjece, i en meget slet Forfatning og i Forfald. Faareavl deroppe er jo gaaet tilbage i Stedet for at gaa frem. Der har været over 100 000 Faar paa Færøerne, nu er der ikke 100 000. Man slakter og sælger ca. 30 000 Faar og Lam aarligt, men den Dag i Dag dør der mellem 15 000 og 25 000 Faar og Lam hvert Aar paa Grund af den Misrøgt, Dyrene i mange Tilfælde er Genstand for. I det hele taget kan man ikke sige, at Færingerne udviser nogen særlig stor Omhyggelighed med Hensyn til deres Faareavl, og derfor er Udbyttet ogsaa meget ringe. Den største Del af Landet benyttes kun til Faareavl, kun en meget ringe Del er opdyrket; i det hele gaar det kun meget smaat med Opdyrkning af Jorden, og hvad der er sket i saa Henseende, er uden større Betydning — det ligger jo langt, langt tilbage i Tiden, at man be-